

İçinde yaşadığı şartlar yüzünden düzenli bir eğitim göremeyen Cezâîrî, ilk bilgileri babasından ve Fransa'da ikametleri sırasında yakın dostları olan Mustafa b. Tihâmî'den almış, daha sonra da Şam'da özellikle babasının sohbetlerinden faydalanmış, akaid, hadis ve nahve dair bazı bilgileri ondan öğrenmiştir. Ayrıca Şam'daki ulemâ ve âyanın meclislerine devam ederek bilgisini ve kültürünü arttırmıştır. Bazı sosyal faaliyetleri yanında çeşitli tarihî olaylarla fikhî meselelere ışık tutan eserler de kaleme alan Cezâîrî İstanbul'da vefat etti.

Eserleri. 1. *Tuḥfetü'z-zâ'ir fî me'âşirî'l-Emîr 'Abdilkâdir ve aḥbâri'l-Cezâ'ir* (İskenderiye 1903; Beyrut 1964). Cezâîrî, 1890 yılında tamamlayıp Sultan II. Abdülhamid'e takdim ettiği, Fransız işgalini anlatan ilk Arapça eser olan bu kitabıyla şöhret bulmuştur. Cezayir ve Emîr Abdülkâdir'in cihadına dair geniş mâlumat ihtiva eden eser, Cezayir'in coğrafyası ve İslâmî dönemdeki tarihiyle ilgili bilgilerin yer aldığı girişten sonra iki bölüme ayrılır. Birinci bölümde Emîr Abdülkâdir'in Cezayir'deki mücadelesi (1830-1847) anlatılmakta, ikinci bölümde ise Abdülkâdir'in Cezayir'den ayrılışından vefatına kadar geçen hayatı (1847-1883) ele alınmaktadır. Cezâîrî, eserin giriş bölümünde Cezayir tarihinin İslâmî döneminden bahsederken İbn Haldûn'un *el-İberî*'i gibi bazı kaynaklardan faydalandığı halde Emîr Abdülkâdir'in mücadelesini ve Şam'daki hayatını anlatırken şahsî gözlemlerine, gazete haberlerine, resmî yazışmalara ve diğer bazı belgelere dayanmıştır. 2. *İḳdû'l-ecyâd fî ş-şâfinâtî'l-ciyâd* (Dımaşk 1963). Müellif, atların vasıflarından ve eğitilmesinden bahseden bu eserini daha sonra *Nuḥbetü 'İḳdî'l-ecyâd fî ş-şâfinâtî'l-ciyâd* adıyla kısaltmıştır (Beyrut 1293, 1326).

Cezâîrî'nin fikhî meseleler ve bazı fikhî konularla ilgili üç risâlesi *Mecmû'ur-resâ'ili's-şelâs* adıyla yayımlanmıştır (Kahire 1327). Bunlardan biri *Zikrâ zevî'l-faḫl fî muṭâbakâti erkânî'l-İslâm li'l-'akl* adını taşımakta olup İslâmî esasların akla uygunluğu konusunu işlemektedir. *Keşfü'n-nikâb 'an esrârî'l-ḥicâb* adlı diğer bir risâlesinde İslâm'da örtünme (tesettür) meselesi ele alınmakta, *et-Tiryâk fî ta'addüdi'z-zevcât ve't-ṭalâk* adını taşıyan üçüncü risâlede ise çok evlilik ve boşanma konusundaki görüşler tartışılmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

İzâhu'l-meknûn, II, 104, 638; Serkis, *Mu'cem*, I, 694; Brockelmann, *GAL Suppl.*, II, 887; Zirikî, *el-A'lâm*, VII, 82; a.e. (Fethullah), VI, 213; Kehhâle, *Mu'cemü'l-mü'ellifin*, X, 184; Âdil Nüveyhiz, *Mu'cemü a'lâmî'l-Cezâ'ir*, Beyrut 1980, s. 110; *el-Kâmûsü'l-İslâmî*, I, 604-605.

NÂSİRÜDDİN SAİDÜNİ

CEZÂLET

(جزالت)

Daha çok eski edebiyatta fesâhatla ilgili bir vasfı anlatan belâgat terimi.

Söylenişleri sert ve kalın olduğu için kulakta kuvvetli tesir bırakan kelimelerin kullanılmasını ifade eden bir terimdir. Kelimeler ses ve mâna münasebetleri bakımından belâgatta "elfâz-ı cezele" ve "elfâz-ı rakîka" diye ikiye ayrılmaktadır. Sadme, kazâ, rahşan, gazanfer, hitabet, gülbank, çekâçek gibi kelimeler telaffuzlarındaki kalınlık ve çarpıcılık dolayısıyla elfâz-ı cezeleden sayılmaktadır. Bunun aksini ise yumuşak ve ince telaffuzlarıyla kulağa okşayıcı bir tesir yapan elfâz-ı rakîka meydana getirir.

Belâgat anlayışında güzel yazma ve söylemenin birinci şartı, seçilen kelimenin ifade edilmek istenen şey ve mânaya yakışması, ona uygun düşmesidir. Bundan dolayıdır ki savaş, kavga, hakaret, tehdit, korku vb. durumlar ifade edilirken ses ve âhenk bakımından bu hallerre uygun düşecek kelimeler kullanmaya dikkat edilir. Bunlar anlatılanı hissettirip göz önünde canlandırmayı sağlar. Bu husus gerçekleştirildiğinde cezâlet meydana gelmiş olur. Sevgi, merhamet, şefkat, güzellik, hayranlık gibi hallerin ifadesinde ise kulakta elfâz-ı cezeleden çok farklı tesir bırakan, ince ve yumuşak sesli kelimeler kullanılır.

Bir metnin baştan başa sadece elfâz-ı cezele veya elfâz-ı rakîkadan ibaret olması beklenemez. Esas olan, hal ve şartların gerektirdiği kelimeleri seçmek ve bunları yerli yerinde kullanmaktır.

Kur'ân-ı Kerim'de bu iki ifade tarzı da mevcuttur. Kıyamet gününden, cennem azabından bahseden âyetlerde şiddet ifadesi olarak elfâz-ı cezele geçerken cennet, rahmet, lütuf ve mağfiret söz konusu olan âyetlerde de elfâz-ı rakîka yer almaktadır.

Elfâz-ı cezele ve rakîkadan birinin diğeri yerine kullanılması güzel olmayan bir tesir bırakır. Meselâ Nef'i'nin, "Ça-

lındı bâm-ı felekte nakkâre-i devlet / Pür etti debdebe-i müjde gûş-i eyyâmî" beytinde "debdebe" yerine "zemezme" kullanılsa mânada büyük bir değişiklik olmamakla beraber cezâlet kaybolur. Aynı şekilde Muallim Nâci'nin, "Zülfüne verdikçe nesim ihtizâz / Üstüne titrer dil-i nâzik-terim" beytinde de "nâzik-terim" yerine "gam-perverim" denilebilirse de sözün rikkatı kaybolur. Bu sebeple özellikle eski edebiyatta bu hususa büyük önem verildiği görülmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Ahmed Cevdet Paşa, *Belâgat-ı Osmâniyye*, İstanbul 1299, s. 17-19; Diyarbekirli Said Paşa, *Mizânü'l-edeb*, İstanbul 1305, s. 39; Muallim Nâci, *İstilahât-ı Edebiyye*, İstanbul 1308, s. 15-17; Tâhir'ül-Mevlevî, *Edebiyat Lügati*, İstanbul 1973, s. 30-31.

KÂZIM YETİŞ

CEZAYİR

(الجزائر)

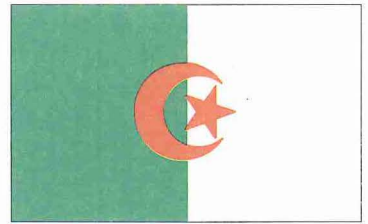
Kuzey Afrika'da müslüman ülke.

I. FİZİKİ ve BEŞERİ COĞRAFYA

II. TARİH

III. KÜLTÜR ve MEDENİYET

Akdeniz kıyılarından Büyük Sahrâ'nın güney kesimlerine kadar sokulan geniş toprakları ile, Afrika kıtasının alan bakımından Sudan'dan sonra ve çok küçük bir farkla ikinci büyük ülkesidir. Kuzeyde Akdeniz, doğuda Tunus ve Libya, batıda Fas ve Batı Sahrâ, güneydoğuda Nijer, güneybatıda Mali ve Moritanya ile çevrili olan Cezayir'in yüzölçümü 2.381.741 km², nüfusu 21,9 milyondur (1985; 1990 tah. 28 milyon). Resmî adı el-Cumhûriyyetü'l-

Resmî adı : el-Cumhûriyyetü'l-Cezâiriyyetü'd-Dimokrâtiyyetü's-Şa'biyye (Cezayir Demokratik Halk Cumhuriyeti)
Başşehir : Cezayir
Yüzölçümü : 2.381.741 km²
Nüfusu : 25.866.000 (1991 tah.)
Resmî dini : İslâm
Resmî dili : Arapça
Para birimi : DA (Cezayir dinarı)
1 DA = 100 centimes

Cezâiriyyetü'd - Dimukrâtiyyetü's - Şa'biyye olan Ülke Afrika Birliği, Arap Birliği, Bağlantısız Ülkeler, İslâm Konferansı ve Petrol İhraç Eden Ülkeler teşkilâtlarının üyesidir. İdarî bakımdan otuz bir ile (vilâyet), iller de toplam sayıları 200'e yaklaşan ilçelere (dâirât) ayrılmıştır; başşehir Akdeniz kıyısında Cezayir'dir.

Yakın zamana kadar tek partiye dayalı ve otoriter nitelikte sosyalist bir rejimle yönetilen Cezayir 1989'da siyasî alanda çok partili hayata, ekonomide de özel sektöre ve şahsî teşebbüse dayalı serbest ekonomi modeline geçti. 23 Şubat 1989 tarihli anayasa ile oluşturulan devlet yapısına göre yasama yetkisi 292 üyeli Millî Halk Meclisi'nde (Barleman), yürütme yetkisi, devletin başı olan ve genel seçimle beş yıllığına seçilen cumhurbaşkanında, yargı işleri ise bağımsız adalet organlarının elinde bulunmaktadır.

I. FİZİKİ ve BEŞERİ COĞRAFYA

Cezayir bugünkü sınırları içinde, fizikî ve beşerî özellikleri bakımından birbirinden tamamen farklı iki bölgeden meydana gelir: Kuzey Cezayir (asıl Cezayir), Güney Cezayir (Sahrâ Cezayiri). Coğrafyacıların Atlas ülkeleri adını verdikleri Mağrib bölgesinin orta kesiminde (Mağrib-i Vasat) yer alan Kuzey Cezayir, ülke yüzölçümünün ancak % 16'sına eşit bir yer kaplar (yaklaşık 381.000 km²). Fakat nüfusun % 96 kadarı, illerin yirmi altısı, tarıma elverişli toprakların hemen tamamı ve bütün büyük şehirler iklim bakımından yaşamaya çok daha elverişli olan bu bölgededir. Burada yer şekillerinin ana hatlarını, Avrupa'nın Alp

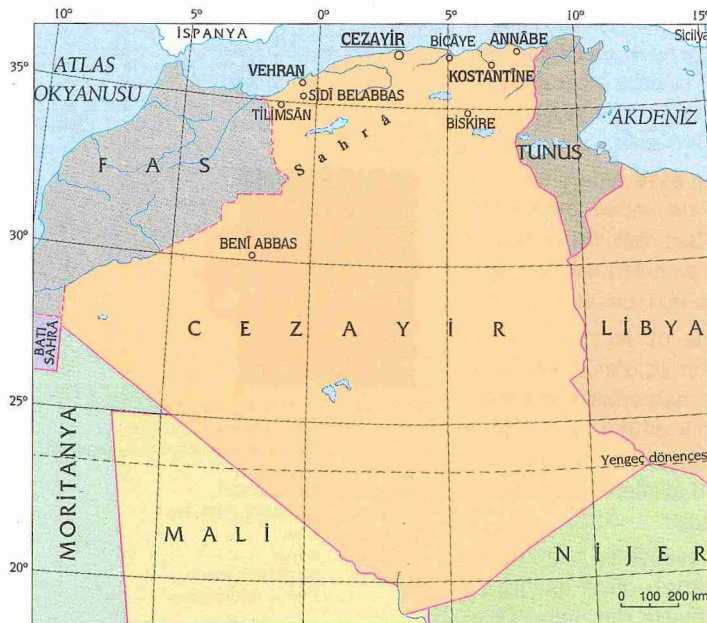
dağlarıyla yaşıt, genç kıvrımlı yapıları Afrika eski kütesine yabancı olan kuzeydeki Tel atlasları ile güneyde ona paralel olarak uzanan Sahrâ atlasları adı verilen dağ sıraları ve bunların arasındaki kurak, bozkırlarla kaplı, yer yer sığ tuzlu bataklıkların (şot) yayıldığı yüksek ovalar oluşur. Bölgenin denize yakın kesimleri Akdeniz ikliminin etkisindedir (başşehir Cezayir'de temmuz ortalaması 24,5° C; ocak ortalaması 12,2° C). Yıllık yağış batıdan doğuya gidildikçe ve yükseldikçe artar (Vehran 253 mm., Cezayir 691 mm.). Bölgenin iç kesimlerinde Akdeniz ikliminin karasal tipi hâkimdir.

Her biri birer ülke kadar geniş beş ile ayrılmış olan Güney Cezayir yaklaşık 2 milyon km²'lik bir alana yayılır ve Büyük Sahrâ'nın önemli bir kısmını kaplar. Yer yer kumullu çöller (batı ve doğu ergleri) veya taşlık, rüzgârla süpürülmüş çıplak çöllerle (hamadalar) kaplı olan bu bölgede, jeolojik geçmişteki daha yağışlı devrelerin eseri olan bazı kuru vadiler görülür. Jeolojik bakımdan bölge, temeli oluşturan eski kütleden, yer yer bu billürlü ve metamorfik eski kütleyi kesen volkanik maddelerden ve eski kütle üzerinde çökelmiş, özellikle doğu sınırı yakınlarında Hâsî Mes'ûd ve Acile yöresi ile daha kuzeydeki Hâsirremel yörelerinde çok zengin petrol ve doğal gaz yatakları içeren Mezozoik ve Tersiyer yaşında daha genç tortul örtü formasyonlarından oluşur. Hâkim reliyef şekillerini havzalar, platolar ve münferit dağlık kütleler meydana getirir. Ülkenin en yüksek (güneyde Hükâr kütesinde 2918 m.) ve en alçak (kuzeydoğuda Melgîr şotu taba-

nı, -30 m.) yerleri de buradadır. Bölge bütünyle şiddetli bir çöl ikliminin etkisindedir.

Demografi bakımından Cezayir'i çok hızlı bir nüfus artışı (her yıl ülke nüfusu-na yaklaşık 800-900.000 kişi katılır), bu sebeple genç bir nüfus yapısı (on beş yaşından küçüklerin oranı % 46), nüfusun ülke düzeyine çok dengesiz bir şekilde dağılmış olması (% 96 kadarı ülke topraklarının % 16'sını oluşturan Kuzey Cezayir'de yığılmıştır), bölgeler arasında nüfus yoğunluğu bakımından mevcut çok büyük farklılıklar (ortalama yoğunluk km²/ 8,4, Cezayir'de 3048, Vehran'da 478, güneyde çöl bölgesindeki Tamanrasset ilinde ise ancak 0,1 kişi), din birliği (60.000 kadar hristiyan dışında bütün nüfus müslümandır) gibi özellikler karakterize eder. Şehirli nüfus oranı son yıllarda giderek artmış olmakla birlikte yine de kırsal kesimde oturanlarınkinden düşüktür (1961'de % 31, 1987'de % 49). En büyük şehirler kuzeyde, özellikle kıyı kesiminde Cezayir (1,7 milyon), Vehran (663.000), Kostantîne (448.000) ve Annâbe'dir (Bûne, 306.000). En yaygın dil, aynı zamanda devletin resmî dili olan Arapça'dır. Halkın % 75 kadarı Arapça konuşur; Berberîce'nin çeşitli ağızlarını konuşanların oranı % 25 civarındadır.

Bağımsızlık hareketinin başından beri ihtilâlcî sosyalizm ilkesini benimseyen ve bu dünya görüşünü iç ve dış siyasette uygulamaya çalışan Cezayir'de iktisadî ve sosyal alandaki bütün planlamalar ve dış ticaret, bütün büyük sanayi tesisleri, bankalar, kredi kurumları, ulaşım, iletişim araç ve gereçleri gibi ekonominin her sektörü tamamıyla devletin elindedir. Bağımsızlığı takip eden yıllarda yabancılara ait bütün şirketler, sanayi tesisleri, işletmeler ve tarım alanları millileştirilmiştir. Devletin ilân edilen hedefi, ülkeyi sahip olduğu tabii zenginliklerden âzami ölçüde faydalanarak bir sanayi ülkesi haline getirmek suretiyle kalkındırmak ve halkın refah ve kültür seviyesini bu yolla yükseltmektir. Bu amaçla hazırlanan üç ile beş yıllık planların uygulanması sonucunda Cezayir'in ekonomik yapısında sömürge dönemine oranla önemli değişiklikler meydana gelmiştir. Hızlı ve yaygın sanayileşme, faal nüfusta ücretlilerin oranının büyük ölçüde artması (% 76), orta sınıfın büyüyerek güçlenmesi ve tarım alanında duraklama bu değişikliklerin en önemlileridir. Bugün millî gelirin yaklaşık 1/3 kadarını, çok zengin hidrokarbon yataklarını değerlendiren ve bu yatlardan

Cezayir

elde edilen ürünleri işleyen özellikle petrol ve doğal gaz üretimi, petrol artımı, doğal gaz sıvılaştırması, yan ürünler üretimi gibi endüstriler sağlar. Bu gruptaki endüstri kollarının ülkenin döviz gelirlerindeki payı % 90'ı geçer. Petrol üretimi çeşitli faktörlere bağlı olarak yıldan yıla değişmekle beraber genelde yılda 45-50 milyon ton civarındadır (1988'de 53 milyon ton). Doğal gaz rezervleri çok büyüktür. Bu bakımdan Cezayir Bağımsız Devletler Topluluğu (eski Sovyetler Birliği), İran ve Amerika Birleşik Devletleri'nden sonra dünyada dördüncü sırayı alır (1988'de 93 milyar m³). Üretilen gazın bir kısmı, Akdeniz'i aşan 2500 km'lik bir boru hattı ile İtalya'ya ihraç edilir. Cezayir diğer bazı önemli yer altı kaynakları bakımından da zengin bir ülkedir. Bu kaynakların başlıcaları demir cevheri (üretim 3,6 milyon ton), kurşun (4,6 milyon ton), çinko (20 milyon ton), bakır (0,6 milyon ton), civa (0,8 milyon ton) ve fosfat (1 milyon ton) ile eski metamorfik ve bilürlü temelin meydana çıktığı Hükkâr bölgesindeki uranyum yataklarıdır. Diğer endüstri kolları arasında en gelişmiş olanları çelik, çimento, gübre, dokuma ve besin endüstrileridir.

Faali nüfusun % 23 kadarı tarımla uğraşır. Sömürge dönemindeki oranı çok daha yüksek olan bu sektörün millî gelirdeki payı ancak % 6 civarındadır. Hemen tamamı kuzeyde toplanmış bulunan tarım toprakları ülke yüzölçümünün ancak % 13 kadarına eşit bir yer tutar. Son yıllardaki genişleme temayülü çeşitli tedbirlerle önlenmeye çalışılan güneydeki çöller ise vahalar dışında göçebe hayvancılık alanıdır. Ülkede birkaç defa toprak reformu yapılmış, bu arada Avrupalılar'ın terkettikleri tarım alanları mücahidin kooperatiflerine veya tarım işçilerinin ortak olduğu işletmelere verilmiştir. Başlıca ürünler tahıl (buğday ve arpa), turuncgiller, üzüm, hurma ve çe-

şitli sebzelerdir. Bazı alanlarda ürün ülke ihtiyacının tamamını karşılamaya yetmez. Bu sebeple dışarıdan özellikle tahıl, yağlı maddeler ve şeker ithal edilir. Sömürge döneminde yılda 15 milyon hektolitreye kadar yükselmiş olan şarap üretiminde bağımsızlığı takip eden yıllarda önemli bir gerileme olmuştur.

Sınırları arasında yer yer 2000 kilometreyi aşkın bir mesafe bulunan ve büyük kısmı çöllerle kaplı olan ülkede en önemli meselelerden biri ulaşım ve iletişimdir. Toplam uzunluğu 80.000 kilometreyi bulan karayolları ile (bunun ancak 24.000 kilometresi asfalt kaplıdır) 4100 km'lik demiryolu bu çok geniş ülke için yeterli sayılmaz. Bu sebeple özellikle çöl bölgesinde hava taşımacılığından faydalanılır. 1986 yılında tarifeli sefer yapılan havaalanlarının sayısı yirmi iki idi. En büyük limanlar kuzeyde, eşya trafiğinin 3/4'ünü üstlenen Cezayir, Annâbe ve Vehrân'dır. Deniz ticaret filosu ve Cezayir havayolları da tamamıyla devlet kuruluşlarıdır. Cezayir'in en çok ihracat yaptığı ülkeler Amerika Birleşik Devletleri, Fransa, Almanya, İtalya ve İspanya, en çok mal aldığı ülkeler ise Fransa, Almanya, İtalya, Japonya ve Amerika Birleşik Devletleri'dir.

BİBLİYOGRAFYA:

A. Bernard, "L'Algérie", *Géographie Universelle*, Paris 1937, XI, 178-224; *The Statesmen's Year-Book* (1984-85), London 1985, s. 74-76; *Countries of the World*, Detroit 1986, I, 208-215; "Algérie (Al Djezair, Maghrib al Avsat)", *RMM*, LIII (1927), s. 91-98; "Algeria's Oil and Gas Reserves", *The Muslim World League Journal*, X/5, Mekke 1983, s. 62-64; G. Yver, "Cezayir", *IA*, III, 132-133; J. Despois, "Algeria", *EI²* (İng.), I, 364-366; A. B. M., "Algeria", *EBR*, I, 620-622, 625-627; A. P(renant), "Algérie", *EDn*, I, 631-633, 648-652; *Büyük Larousse*, İstanbul 1986, IV, 2298-2299; D. ve M. Frémy, *Quid* 1991, Paris 1991, s. 866-871.

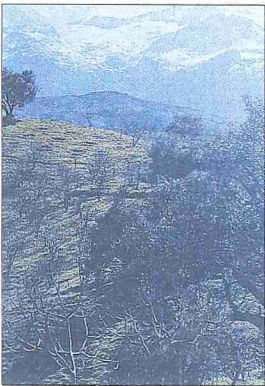
SIRRI ERİNG

II. TARİH

1. İslâm Öncesi Dönem. Milâttan önce 1000 yıllarında Suriye sahillerinden gelen Fenikeliler tüccarlar Cezayir'in Akdeniz kıyılarına yerleştiler ve milâttan önce 814'te bugün Tunus sınırları içerisinde bulunan Kartaca şehrini kurdular. Daha sonra Kartaca, onların burada kurdukları devletin hem adı hem de başşehri oldu. Milâttan önce 146 yılında Kartaca'yı ele geçiren Romalılar, milâttan sonra 40 yılına doğru bu bölgedeki hâkimiyetlerini kuvvetlendirdiler ve Cezayir "Mauretania Caesariensis" adıyla imparatorluğun bir eyaleti haline geldi. Bu dö-

nemde kıyı bölgelerinde "Romanizasyon" ismiyle bilinen yoğun bir sömürgecilik ve zulüm siyaseti uygulanırken Cezayir'in iç kesimleri Roma hâkimiyetinin dışına kaldı. Kabile toplulukları halinde göçebe hayatı yaşayan yerli halka Libyalı deniliyordu. Kendilerini "Emâziğ" (hür insanlar) olarak tanıtan bu yerli halka sonraları "Berber" adı verilmiştir. Roma İmparatorluğu'nun çöküşünden sonra bölge sırasıyla Vandallar ve Bizans'ın hâkimiyeti altına girdi.

2. İslâmî Dönem (Fetihten Osmanlı Dönemine Kadar). VII. yüzyılın ortalarından itibaren Abdullah b. Sa'd b. Ebû Serh ile Abdullah b. Zübeyr'in emrinde Mağrib'i fethetmek üzere gelen müslüman Arap fâtiherler, Berberî kabilelerinin ve Bizans'tan artakalan bazı toplulukların mukavemetiyle karşılaştılar. Bizans'a karşı bağımsızlığını ilân ederek Sübeytî'yi başşehir yapan kumandanı öldürüp şehre girdiler ve 2,5 milyon dinar cizye olarak geri döndüler. Daha sonra Muâviye Mısır valisini göndererek sahildeki bazı yerlerin ele geçirilmesini sağladı. Ebû'l-Muâcîr Dînâr'dan sonra meşhur kumandan Ukbe b. Nâfi' el-Fihri 50'de (670) ve 62'de (682) gerçekleştirdiği seferlerle İslâmîyet'in yayılması için uygun bir ortam hazırlamayı başardı. Ukbe'nin Berberî kumandanı Küseyle ile yapılan bir savaşta şehid düşmesinden sonra (63/682-83) bu görevi Zühayr b. Kays el-Belevî üstlendi. Onun ardından Hassân b. Nu'mân el-Gassânî fetih hareketini devam ettirdi; ancak o da Berberî Melikesi Kâhine önünde hezimete uğradı ve askerini geri çekmek zorunda kaldı (77/696). Fakat bir süre sonra Berberî kabilelerinin de yardımıyla tekrar saldırıya geçerek Kartaca'yı ele geçirdi ve Kâhine'nin sonunu hazırladı (82/701). Böylece İslâmîyet Berberî kabileleri arasında yayılmaya başladı; ancak Emevîler'in yanlış siyasetleri yüzünden büyük çoğunluğu Hâricî mezhebinin benimsedi ve Kayrevan'daki Emevî idarecilerinin zalimane vergi politikalarına isyan etti (740-774). Bu isyan sonunda Ebû Kurra es-Sufri liderliğinde Tilimsân'da Benî İfren Emîrliği (757-765), Tâhert'te de Abdurrahman b. Rüstem tarafından Rüstemî Devleti kuruldu (777-909). Rüstemî Devleti müslüman Cezayir'de kurulan ilk bağımsız devlettir. Bu dönemde Batı Cezayir Fas'ta hüküm süren İdrisîler'in (789-926), Doğu Cezayir ise Kayrevan'daki Ağlebîler'in (800-909) idaresine girdi. Her iki devlet de Bağdat'taki Abbâsî Halifeliği'ne bağlı idi.

Büyük Kabiliye'den bir görünüş - Cezayir